

Тратникъ съ Бенковски, поиска да бѣде освободенъ съ оржието му вардача Саидъ, понеже билъ пазачъ на чиновницитѣ.

Бенковски се навжси и запита:

— Кой сте вие? — Тратникъ смѣло отговори:

— Азъ съмъ словенецъ, лесничей! по-даникъ на негово величество императоръ Францъ Иосифъ.

— Какво вършите тука?

— Съчемъ горитѣ?

— Кои гори съчетиотъкогогиимате?

— Отъ султана, отговаря Тратникъ.

— Султанътъ нѣма никакво право надъ тѣзи гори, високо извиква Бенковски. Тѣ принадлежатъ на българския народъ. Азъ забихъ въ гърдитѣ на султана едно копие, което никой не ще може да извади.

Тратникъ се разтрепера. Той извади отъ пазвата си една кърпа жълтици и ги подаде на Бенковски.

— Това е помощъ отъ австрийскитѣ поданици за българското освобождение — рече Тратникъ. Бенковски пое паритѣ и ги подаде на касиера Маринъ Шишковъ.

Тратникъ подари най-хубавия си конь на бунтовницитѣ. Подари своя конь и Саидъ. Бенковски заповѣда на касиера да плати конетѣ, защото българитѣ, каза

Свещен. Михаилъ Радуловъ, председ. на революционния комитетъ. Въ неговата кжща е отседвалъ Бенковски